

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλειαι.

Ἄν καὶ ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἰσχυρὸν λόγον νὰ ᾔηται εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ παπποῦ του ἀπὸ τοσοῦτον μεγάλου κινδύνου, δὲν ἐδείκνυνεν ὅμως τὴν ἐπομένῃ πρωΐαν πολλὴν ἡλαρότητα.

Δὲν ἦτο ὁ κίνδυνος τῶν λύκων, ὅστις ἀνησύχει αὐτὸν, διότι οὐδὲν ἔχον αὐτῶν ἐφαίνετο, οὐδὲ ἤκούετο πλέον, ἀλλ' ὁ συλλογισμὸς, ὅτι δὲν ἤδύνατο πλέον, ὡς ἐνόμιζε, ν' ἀφήσῃ τὴν φυλακὴν του, ἀκόμη καὶ δι' ὀλίγας στιγμὰς, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ χαρῇ, βλέπων τὸν ἥλιον, τὸν ὥραιον οὐρανὸν καὶ τὴν ἐκτεταμένῃν θέαν τῶν ὄρεων.

Πρὸ τῆς προσβολῆς τῶν λύκων ἐσκιαγράφει ἐνώπιον αὐτοῦ, εὐχάριστον καὶ ὥραϊαν εἰκόνα τῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας ἐμελλον νὰ διέλθωσιν ἐπὶ τῶν ὄρεων. Ἠλπίζε νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν παπποῦ του ὅψιν τινα τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ κτηνοστάσιον φῶς διὰ τοῦ παραθύρου, ἀπομακρύνων ἀπ' αὐτοῦ τὴν χιόνα, καὶ οὕτω νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν μακράν καὶ δυσάρεστον σκοτίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζων· ἐκτὸς τούτου ἤλπιζε νὰ κάμῃ περιπάτους τινάς· εἰς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα μετὰ τοῦ παπποῦ του. Ἀλλ' ὅλαι αὗται αἱ ἐλπίδες του ἐξηφανίσθησαν διὰ μιᾶς.

Δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἀφήσῃ τὸ κτηνοστάσιον· ὅθεν ἔπρεπε νὰ συνοικειωθῇ, μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι ἐμελλε νὰ διέλθῃ ὀλόκληρον τὸν χειμῶνα κεκλεισμένος, οὕτως εἶπεῖν, ἐντὸς φερέτρου, νὰ θεωρῇ δ' ἑαυτὸν εὐτυχῇ, ἐὰν ἡ ἑλλημφις καθαροῦ ἀέρος καὶ ἀσκήσεως δὲν θὰ ἐπέφερεν ἀσθενείας, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπαπειλοῦντο ἕνεκα τοῦ μικροῦ ποσοῦ καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν καθ' ἐκάστην μεταχειρίζοντο.

Ἡ ποσότης τῆς καθημερινῆς των τροφῆς ἦτο πολλὴ μικρά· ὀλίγον γάλα αἰγῆς, κομμάτιον σκληροῦ καὶ ξηροῦ ἄρτου, καὶ ὀλίγαι βρασμέναι πατάται μὲ ὀλίγον ἄλας ἦσαν πᾶν ὅ, τι εἶχον εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Ἀλλὰ καὶ τὰς πατάτας ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζωνται φειδωλῶς, διότι δὲν ἦσαν πολλάί.

Ἡ κατάστασις των αὕτη ἦτο ἀδιάσκοπον θέμα συνομιλίας μεταξὺ τῶν δύο αἰχμαλώτων, ὁ δὲ γέρων ἐπωφελεῖτο πάσης εὐκαιρίας νὰ παρηγορῇ τὸν ἑγγονόν του

καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὑποφέρῃ μεθ' ὑπομονῆς τὴν σκληρὰν τύχην του, καὶ συχνὰ μὲν κατάρθωνε τοῦτο, οὐχὶ ὅμως πάντοτε, καὶ τότε ἐζήτει ἀνασκόλησιν τινα διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ παιδίον. Εὐτυχῶς δὲ τὸ ἀναπομείναν αὐτοῖς ἄχυρον ἐχρησίμευσε πολλὸ εἰς τοῦτο, ὁ δὲ Ἰάκωβος διὰ τῆς βοήθειας τοῦ γέροντος συνεβίβασε νὰ πλέκῃ, ὥραίους ψαθίσκους διὰ τὴν τράπεζαν.

Κατορθώσαντες δὲ νὰ δώσωσι διέξοδον εἰς τὸν καπνὸν, ὅστις ἐπλήρου τὸ κτηνοστάσιον καὶ ἠνόχλει αὐτοὺς, ἤρχισαν νὰ ἀνοίξωσι μικρὸν τινα λάκκον πρὸς ἀναπόθεσιν πιθαρίου τινός, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον ὀλίγον τι ἔλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε πρὸς φωτισμὸν αὐτῶν καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰάκωβος παρ' ὀλίγον ἀνέτρεπε. Μόλις ὅμως ἤρχισαν νὰ σκάπτωσι καὶ ἀνεῦρον πέντε φιάλας οἴνου, αἷτινες εἶχον λησμονηθῇ ἐκαὶ ἀπὸ τὸ προπαρελθὼν ἔτος.

Ἡ χαρὰ τοῦ Ἰακώβου εἰς τὴν θέαν τῶν φιαλῶν τούτων ἦτο ἀπερίγραπτος· ὁ παπποῦς ἦτο γέρων, ἀδύνατος, καὶ ἀσθενής, ἡ δὲ τροφή, τὴν ὁποίαν εἶχον, δὲν ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ δίδῃ ἀρκετὴν θρέψιν καὶ ἰσχύιν εἰς τὸ σῶμά του. Ἡ ἀνέλπιστος ἀνέυρεσις ἐπομένως οἴνου παλαιοῦ ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ὡς μέγα εὐτόχημα, καὶ μολοντόι ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἀδύνατον, ἀπεφάσιζεν ὅμως ἐν τῇ καρδίᾳ του οὐτε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὸν οἶνον ἐκεῖνον, ἀλλὰ νὰ μεταχεισθῇ αὐτὸν καθολοκληρίαν διὰ τὸν παπποῦ του.

(ἀκολουθεῖ.)

ΙΧΘΥΟΣΑΥΡΟΣ.

Εἰς τὸ τρίτον καὶ δέκατον πρῶτον ἔτος τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν (1870 καὶ 1878) εὐρίσκουσιν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν ὥραϊαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν περιγραφὴν τινῶν ἐκ τῶν πανοραχίων ζῶων τῶν κατοικοῦντων τὴν τότε ἐπιφανέαν τῆς γῆς μας, μετὰ τῶν εἰκόνων αὐτῶν. Μεταξὺ τούτων ἀναφέρεται καὶ ὁ ἰχθυόσαυρος, ἀμφίβιον πελώριον μετέχον, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ σημαίνει, ἐκ τε τοῦ ἰχθύος καὶ τῆς σαύρας.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παρίσταται ὁ σκελετὸς ἐνὸς τοιούτου ἰχθυοσαύρου· εὐρεθέντος ἐν Σιβηρίᾳ εἰς τὰ βάθος φάραγγός τινος πεπληρωμένης ὑπὸ πάγου.

Τὸ τεράστιον τοῦτο ζῶον ἦτο 20 ποδῶν τὸ μῆκος, αἱ δὲ σαγόνες του ἦσαν ὥπλισμένοι ἢ μὲν ἄνω μὲ 50, ἢ δὲ κάτω μὲ 30 φροβεροὺς κωνοειδεῖς ὀδόντας, ἱκανοὺς νὰ θραύσωσι καὶ τὸ ἰσχυρότατον ὀστοῦν. Ἐκ τῶν εὐρεθέντων ἐντὸς τοῦ στομάχου του, φαίνεται, ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ἦτο παμφάγον, κατεβρόχιζε δὲ τὴν τροφήν του χωρὶς νὰ τὴν μασῇ, ὥστε οἱ ὀδόντες, ὡς φαίνεται, ἐχρησίμευον ὡς ὄπλον μᾶλλον παρὰ πρὸς μάσησιν. Τόσον δὲ σαρκόβορον ἦτο, ὥστε δὲν ἐφεῖ-